

animo tribuit, ηδνηται, rescivit, deprehendit. τη βαδισει και παλ τα χει, προ τη βαδισει τα χινη, incessu propero. Tale est, Pateris libamus & auro, pro pateris aureis, & Chalybem frenosque momordit. i. Chalybeos frenos. τι αν ουω. Blepsidemus

A hac secum loquitur. Rationem inire non potest, quomodo ille vite conditionem mutarit, i. se vero in pristina calamitate permanserit, praesertim quum amplius ditescendi causa in neutro maior videatur. το παρταμα ηε διουτιε quid sibi voluit?

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

Συλωηξίτη.

Τειμεξοι Ιαμβικοι.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

BISETVS. Ενταυθα εισαγεται Βλεψιδημος, ος ακουσας τον Χρεμυλον εξαπινης πεπλουτηκηναι, προς αυτον ηκει, και ως κλεψτου κατηγορει. εκ η ταυτης της

Τι αν ουω το παρταμα εις ποθεν και πινι τροπω

Χρεμυλω πεπλουτη εξαπινης επειδομαι, και τοι λογος γω νη τον Ηρακλεα, πολεις, επι τοισι κουρειοισι ην κερδημων. Ως εξαπινης ανηρ γεχηνηται πολοισι. Εστιν δε μοι τετ αυτο θαυμασον, χ' οπως, Χρησον παρταμων, τοις φιλοις με πατεμπεται. Ουκουω επιχωρειον παρταμα εργαζεται.

Σχολια. Εξαπινης] Εξαπινα. γινεται παρταμα το αφανης αφινα Επιπινα. επι τοισι κουρειοισι.] εξαβαλλει τουσ Αθλιωαυσ ως διημερευοντασ οπι ην κουρειων αρνωσ, Επει εν τοισι ιαπειοισ ποιμεμυσ τασ σιωτυγιασ. Κουρεια η αν εργασηεα εν οισ οι βυλομυροι κειρειν τασ τειχασ της κεφαλης η παρωανος απιοντασ εκειροντο, οπι τε εκ βασην η μετρα. Ουκουω επιχωρειον τι.] σιωπει παλιν τοις Αθλιωαυσ, ως οπι φθονοσ. εκ ακολοθεε φησι τη Αθλιωων διαγωγη. και αλλαχε. οπι η προσωπιε γαρ εστιν ανημοι βλεποσ.

GERARDVS. Επι τοισιν, εν τοις κουρειοισ, in officinis tonforum in quas loquacissimi quique conueniant, vbi desidentes otiosis fabulis tepus fallunt. Propterea Theophrastus dicebat το κουρεια. i. tonstrinas esse αοινα συμπόσια, id est, symposia & computationes sine vino: quod illic homines loquacitate velut temulenti reddantur. εστιν δε. Prudenter facere creduntur diuites, qui suas fortunas celat, propterea quod delatoribus & furibus obnoxij esse soleant, vnde fit vt ne amicorum quidem commercio frui ament. Chremylus contra facit: Plutum nactus, statim amicos accersit, suae felicitatis & fortunarum socios ac participes futuros. Hanc rem vt insolentem, & cum Atheniensium moribus non couenientem Blepsidemus demiratur. χ' pro και χρησον τι. Grecis χρησον παρταμα cui res ex animi sententia cedere, ευτυχων, εε και καλωσ παρταμων. Contra cui res infeliciter cedit, καιον siue καιωσ παρταμα & καιοτυχεσ. εκουω nequaquam, εν. nam ουω explet, accentumque in praecedentem dictionem reicit. αλλα. age, vt de statu meo certior fias, nec rerum mearum ignarus a me discedas. ερω, praesens pro futuro: iam tibi dico. hoc modo cognoscitur ad dicendum propensa Chremyli voluntas. Μα.]

ACTVS II. SCENA III.

Senarij.

BLEPSIDEMVS, CHREMYLVS.

ισοφιασ. Κατηγορειασ παραχη τις μετξου η γερωντων ηγερεται, ησ πεπαυμυδης αμφο οι γεροντες καβ αυτουσ διασοποεισ παωσ αν τον Πλετον αναδλεψαι ποιησαι ηλο.

Quid hoc rei obsecro? aut unde & quomodo meus

Chremylus tam subito sit diues? non crederem: Tameisi in tonstrinis sermo de hac re frequens, Mehercule erat hominum, illic desidentium: Quod ille repente factus sit ditissimus. Hoc autem mihi plane nouum & mirum accidit: Quod fortunatior factus, amicos vocat. Na, contra Patriae consuetudinem hoc agit.

Si hunc locum μα τουσ θεουσ, cum illo, de quo ante μα δι, αλλα πολλοη μαλλον εξομεθα θυ, conferras, videbis particulam, μα, modò negandi, modò non negandi vim habere, idque ex seipsa, na postposita affirmationi vt ναη μα, vel negationi, γτου μα, si vel affirmabit, vel negabit, nihil fuerit mihi. αμεινον, his verbis significatur fortuna in melius commutata, χθεσ autem non tam he-

ri, quam quodcunque tempus praeteritum notat: vt sit idem quod antea. Qua ratione αυειον cras, pro posthac leges, αυειον εσεται αμεινον, Postea nobis melius erit. ωσε quia ex voto res cesserunt. ηδ φιλων. i. εις, vnus, vel praepositionem, εκ, quia vnus es meorum amicorum, vnus ex meis amicis, non autem ex eorum genere, quorum ουδ ε λογος, ουδ ε αειθμοσ, id est, nec ratio vlla habetur, nec numerus vllus. αληθωσ re vera, non falso rumore, qualis ferè est qui in tonstrinis exceptus in vulgus dissipatur. εθμαι, quamuis dixerit αμεινον η χθεσ παρταμων, non tamen continuo effudit rationem suarum diuitiarum, sed perplexa oratione diu eum ludit, εθμαι, nondum ergo sum, deinde ω θεοσ θελη, necdum ergo voluit. Postremo si quid habeo diuitiarum, non sine magno periculo retinere possum. Quibus verbis Blepsidemo cogitandum relinquit, opes quas habet, furto, sacrilegio, aut malis artibus partas esse. Ειν] προ ενεσι, quod agitato capite profertur, & repetitur, quo certior res, & magis seria monstratur. Τις, hic magnitudinè notat: post ποωσ, abundat. οωσ, haesitanter & cogitabundè hoc effertur, quale: additurus quidpià videbatur, quale non tibi credatur, vel nulli vnquà est auditum, vel aliquid huiusmodi. Quonià aut cunctatior est Chremylus